

Közéleti napló

CZINEGE LAJOS FOGADTA KRIVDA ALTÁBORNAGYOT

Czinege Lajos vezére. Filipovics Krivda altábornagyot, az ideiglenesen Magyarországon állomásozó katonai tanácsának tagjai jelenlétében fogadta Fedot új parancsnokát.

MAGYAR—JAMAIKAI TÁRGYALÁSOK

A Magyar Népköztársaság és Jamaica között a gazdasági együttműködés kiépítéséről az év eleje óta szakértői tárgyalások folynak Budapesten. A tárgyalások vezetése vasárnap Budapestre érkezik Dudley Thompson, jamaikai külügyminisz-

ter. A magyar—jamaikai diplomáciai kapcsolatok felvétele óta ez az első miniszteri szintű hivatalos érintkezés a két ország között. Magyarországi tartózkodása során Thompson eszmecsere-folytat a magyar kormány képviselőivel az országaink közötti kapcsolatok fejlesztésének lehetőségeiről.

Százezer méter kullalófúrás

A zalai szénhidrogénkutatók ebben az évben 27 területen végeznek kutatómunkát. Az eddiginél intenzívebb munkát végeznek Pórszombat, Szilvagy és Zebecke, a már termelő Ortaháza környékén és Pusztadericsen Zala megyén kívül a Dráva völgye és a Kisalföld kutatása kerül előtérbe.

A dényugati határvidéken, a legrégebbi hazai olajlelőhelyen, Bázakerétye és Csesztreg térségében folytatják a nagymélységű, a 4 ezer méternél mélyebb földtani szerkezetek kutatását.

A zalai szénhidrogénkutatók 1976-ban néhány méter híján 100 ezer méter kullalófúrást végeznek.

Csomagolta: a Kállai Éva Brigád

Hatalmas csarnok a Szegei Konzervgyárban. Bejárta a közepes izlésű szegedi tálkákba a szegedi vegyesboltot, német tűzhelyekkel, székekkel, itt töltik az étkezési szüneteket a csomagolók. A falon nagyméretű tábla, színes dekorációval, plakátokkal, amelyek közül egyik a legújabbban megjelent szépirodalmi kiadványokra hívja fel a figyelmet. A csomagoló üzemen vagyunk, ahol már csak készáru láthatunk. Üvegek, dobozok futnak a szalagon, miután gondos asszonyok letörölték róluk az utolsó porzemekeket is, olajjal eltüntették az itt-ott felbukkanó rozsdafoltokat.

Jó étvágyat, Európa!

Ebből a csarnokból utaznak a konzervgyár termékei határainkon túlra. Magukon viszik a szorgos asszonyok utolsó simítását a befőttek, savanyúságok, húskonzervek. A magyaros ízek mellé a magyar háziasszonyok lelkeiből, rendszeretéből is kerül egy adag a csomagolóba: az exportáru kívül-belül kifogástalan. Ahogy a háziasszony kritikusa személgépésztaza otthon az élel-kamra polcát, úgy nézik a csomagoló is a kezükbe került konzerveket. Nem adnak akármit Európa asz-

Mi kerül a csomagba?

A csomagolóüzem igen aktív részese az exportnak. Nemcsak arra kell ügyelni, hogy a csomagolás hibamentes, időálló legyen, hanem arra is, mi kerül a csomagba. A készárukat a termelő üzemek rakodópapok szállítják a csomagolóba. Ott ezeken tárolják addig, míg sorra nem kerülnek. Megtörténhet, hogy egy-egy üveg menet közben eltörik. A várakozásban rozsdásodni kezd a konzervdoboz. A zárogép hibájából romlik a zöldborsó, mintha otthon kipukkanna a célofánpapír. A csomagolók egyúttal minőségi ellenőrök is, még egyszer, utoljára. A csomagba csak kívül-belül kifogástalan áru kerülhet. Gyakorlott szemmel meg is lehet ítélni a szalagon futó termékről, van-e hibája? S ha van, itthon marad.

Természetesen a csomagolóba szállított árukat előzetesen is ellenőrzik. A gyümölcskonyha vagy a főzeléküzem nem ad ki selejtes terméket. Vonatkozik ugyan ez a hús- és halkészítményekre is. Csak a tárolás alatt keletkezett — illetve ez idő után észlelt — hibákról lehet szó. Mégis, a csomagolás nem nevezhető egyhangú, „szolgai” munkának.

A Kállai Éva Brigád

Kilenc éve döntöttek úgy, hogy indulnak a szocialista címért. A csomagoló üzemen dolgoznak, nem bízik, hogy a legjobb kollektíva, az

Gondoskodók

Látszólag egyszerű az egész: a fiatalok etetik, ruhazzák az idős embert, aki ezért átengedi egyik szobáját. Így mindketten jól járnak. A fiatalok lakáshoz jutnak, s az öreg magatehetetlensége, magánya, elviselhetőség több lesz. De a társadalomnak sem közömbös, hogy a nyugdíjasok milyen körülmények között élnek.

A Belváros I—II. pártalapszervezet titkára, Nyilasi Péter a közelgő egyik eseményét néhány szóval elintézi: „Emberi dolog az egész.”

Először a hírt egy tanácsülésen hallottam, ahol nem győzték köszönni az I. kerület vezetői a párt- és népfőntaktivistáknak, a tanárképző főiskola diákjainak, amit tettek. Valóban sokat tettek.

Nyilasi Péter szerint senkinek sem kellett különösképpen megmagyarázni, hogy mit kell csinálni. Nem is azért vállalták a munkát, mert pártmegbízás. Szívesen mentek, jártak esténként a házakat, mert tudták, lelkiismeretük szerint csekednek.

Már régóta jó a kapcsolatunk az I. kerületi hivattal — mondja a párttitkár, miközben az íróasztalában keresgélik. Egy papírlapot tesz elem. Rajta névsor. Nyilasi Péter mutatja a neveket, és magyarázatot is ad mellé. — Az aktivisták társadalmi munkában felülvizsgálták az eltartási szerződéseket, s azt is nézték, hol élnek veszélyeztetett helyzetben gyerekek. Olyan környezetben, ahol a felület végeztek, és tapasztalataikat frásban elküldték a tanácsnak. Ha a jövőben ilyen segítséget kérnek tőlünk, azt bármikor megadjuk.

Valaki mondta, hogy a társadalmi ellenőrök nem szívesen látott vendégek voltak. Sőt, még olyan esetet is hallottam, miszerint elküldték őket.

Beck Sándor körzeti népfőnttitkárhoz fordultam. Esténként ő is többször felkereste az eltartókat.

— Sehol nem zárták be előttem az ajtót, s minden-hová beengedtek. Igaz, egy-két nehezebb esettel is találkoztam. Például az egyik helyen az eltartó fiatalok azal fogadtak, miért akarok beszélni az öregasszonnyal, hiszen az ügyis bolond. Azért panaszkodok, mert nem normális. Mondani sem kell, egy szó sem volt igaz belőle. Az eltartott idős asszony valóban panaszkodott, de jogosan. A fiatalok a fürdőszobába nem engedték be, és durván bántak vele. Mindezt megírtam a tanácsnak, ahová behívták a fiatalokat. Úgy tudom, azóta viszonyuk megjavult, legalábbis én ilyen információt kaptam az I. kerületi hivattól.

— Milyen gondokkal találkozott még?

— Általában az eltartók teljesítik kötelezettségeiket. Ahol nem volt valami rendben, oda többször is kimenettem. De nagyon sok helyen mondták az öregek: „Újjon le, beszéljünk, ágyhoz vagyok kötvé, nem szól hozzám senki.”

Sorsok elevenednek meg a nyomtatványokon. Nem tudom feltételezni — olvasva a kézzel írt mondatokat —, hogy az együttlakók úgy szeretik egymást, mint a Rómeók és Júliák. A városi tanács I. kerületi hivatalában mégis biztatnak. A szerződés 90 százalékával nincs baj. Nem kell behívni, vagy bíróságra küldeni a feleket. „Felek” — sérti a fülemet. De mégis az együttlakók felekké válnak gyakran, s a pereskedő, egymásra támadó, kibírhatalan természetű emberek kegyetlenül megkeserítik saját életüket is.

A társadalmi ellenőrök szinte a pszichológusok módszerével firkészték a lelkeket, és arra is feleletet találtak, ami a hivatali szobából, vagy a bírói emelvényről nehezen áttekinthető. Nem mindig anyagi természetűek az eltartottak sem. Sokszor ők kezdik a vitát, mert olyat kérnek, amit képtelenség teljesíteni.

Z. esete bármelyik komédiába bekerülhetne. Hat évvel ezelőtt 40 ezer forintot adott egy fiatal házaspárnak.

Ezért öt magukhoz vették, lakásukba költöztették, gondozták és eltartják. Az idős ember a pénzt kocsióra adta, azzal a kikötéssel, őt is viszik majd az orvoshoz, meg kirándulni, Budapestre a rokonokhoz. Az öregúr azonban mindennap akar furikázni, és sofőrjének tekintti az eltartót. Gondolom, nem könnyű Z. kedvtelését benzinnel és idővel bírni.

Utólag derült ki, már a tanácsnál, hogy K. főlölesgesen panaszkodott a társadalmi ellenőrnek. Eltartója kórházi ápolása miatt nem tudta rövid ideig gondozni.

„A szomszédok csitítgatják, ha dühöng. Az eltartó azt mondja, nem mindig tiszták a gondolatai.” A jelentés hosszú, kimerítő, szabályos környezettanulmány. Epp ezért tovább nem idézem, csak annyit: N. nem engedi eltartójának, hogy takarítson, mosson utána. Hogy miért, az nem derült ki. Végül is a tanács megkereste az idős asszonyt, s próbálta jobb belátásra bírni. Külön öröm, hogy az ügy nem került a bíróságra.

Az aktivisták lelkiismeretes munkát végeztek. És egy dolgot nemcsak felfedeztek, hanem az együttlakók tudomására is adták: csak türellemmel, megértéssel, gondossággal lehet együtt élni.

Halász Miklós

Együttműködés a Dunán

A KGST is részt vesz az európai vízi út tervezésében

A Duna az európai kontinens legfontosabb vízi útja. Ennek egyik bizonyítéka, hogy 1950-től 1972-ig a dunai teherforgalom 5,7-szeresére nőtt. Ma a folyón mintegy 25 ország hajói közlekednek. A 24 nagy dunai kikötőben évente több mint százmillió tonna terhet raknak át. Hatvanhat híd ível át a folyón, összekapcsolva partokat és népeket.

A csaknem háromezer kilométeres vízi úton a legkülönbözőbb árut továbbítják. Így például krivojzói vasércet a magyar kohókhoz és szovjet berendezéseket a bulgáriai építkezésekhez. A folyón szállítják az osztrák, a csehszlovák, a magyar, a jugoszláv, a román, a bolgár exportcikkek jelentős részét is.

Románia és Jugoszlávia a Szovjetunió segítségével felépítette a vaskapui vízlépcsőt, amely jelentősen megkönnyítette a hajózást a Dunának ezen a veszélyes szakaszán is. Korábban a Vaskapui évi áteresztő képessége

nem haladta meg a 12 millió tonnát, ez ma már 50—60 millió, és lényegesen csökkent a hajók áthaladási ideje is.

A Dunának — mint összes európai vízi szállító útvonalnak — a jelentősége tovább növekszik az NSZK és Ausztria területén épülő Rajna—Majna—Duna—csatornával. Forgalomba helyezésével a korszerű folyami-tengeri hajók az Északi-tengertől a Fekete-tengerig közlekedhetnek majd. Jelentősen javulnak a dunai hajózás feltételei is, miután Bulgária és Románia, valamint Csehszlovákia és Magyarország megvalósítja nagyszabású építkezéseit.

A dunai hajózás nemzetközi szabályozásának alapja az 1948-ban Belgrádban aláírt megállapodás. Ennek értelmében a KGST, vagy a Duna Bizottság ülésein megfigyelőként vesz részt a másik szervezet képviselője. Tájékoztatják egymást saját szervezetük tervezett munkáiról, és kijelölik a közös feladatokat. (APN)

ben, és a jó szomszédi kapcsolatok erősítésében.

A KGST öt Duna menti országa, Bulgária, Magyarország, Románia, Csehszlovákia és a Szovjetunió természetesen nagy figyelmet fordít a Dunával kapcsolatos problémákra. A KGST szervezetei javaslatokat dolgoznak ki a külkereskedelmi jellegű áruk dunai szállításának növelésére, illetve a szállítások lebonyolításában részt vevő kikötők, folyami flották stb. munkájának javítására. A KGST részvételével folynak a Duna—Odera—Elba vízi út tervezési munkái. A KGST és a Duna Bizottság közötti munkakapcsolat 1957-ben jött létre, és nemrég lépett életbe a két szervezet közötti együttműködési megállapodás. Ennek értelmében a KGST, vagy a Duna Bizottság ülésein megfigyelőként vesz részt a másik szervezet képviselője. Tájékoztatják egymást saját szervezetük tervezett munkáiról, és kijelölik a közös feladatokat. (APN)